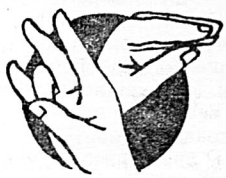


НАШЕ



ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 47 (333) |

П'ятниця, 30 листопада 1973 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ВАШЕ РОБОЧЕ МІСЦЕ

Добру славу здобули на Ужгородському УВП-І складальники бригади, якою керує Іван Поп. Досвідчені трудівники показують зразки високопродуктивної праці. Завдяки чому вони домагаються високих трудових показників? Значною мірою завдяки правильній, всебічно продуманій організації робочого місця. Все в них під руками — деталі майбутніх меблів, інструменти. З максимальним ефектом використовує весь свій робочий час і нітрошпакувальниця цього підприємства Ганна Любчевська.

Передові виробничники дбають про те, щоб їх досвід у цій справі став надбанням інших робітників.

Таких прикладів можна навести чимало. У швейному або закрийному цеху, на металообробних та меблевих учбово-виробничих підприємствах нашого Товариства — скрізь можна зустріти зразки чіткої, справді наукової організації робочих місць. Вона є неодмінною умовою підвищення продуктивності праці й ефективності виробництва.

Де б сьогодні людина не працювала, через її робоче місце проходить передній край боротьби за успішне виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, її життєву лінію визначають глибока комуністична переконаність і безмежна відданість партії, Батьківщині, висока свідомість і нестриманість до недоліків. Саме так розуміють свій громадянський обов'язок сотні передовиків підприємств нашого Товариства.

Саме вони, правофлангові п'ятирічки, такі, як Л. Петрунко, І. Вовк, О. Козловський з Одеського УВП-3 та ще багато трудівників з інших підприємств показують зразки відмінної організації робочих місць, яка в поєднанні з високою майстерністю і забезпечує повноцінну віддачу, даліше зростання продуктивності праці.

Умієш сам — навчи іншого. Це мораль будівника нового світу. Ветерани праці з особливою турботою передають молоді свої найкращі методи праці, багатий досвід підвищення культури виробництва на кожному робочому місці.

Висока ефективність і культура виробництва починаються з наукової організації праці на кожному робочому місці, з найраціональнішого використання всіх ресурсів робочого часу. Про це покликані постійно дбати партійні, профспілкові та партійні організації УТОГ. Тільки в нинішньому році на підприємствах нашого Товариства запроваджено 318 заходів по науковій організації праці і технічній естетиці. Чимало зроблено в цьому напрямі на Одеському УВП-3, Харківському УВП-2 та інших.

Разом з цим на деяких УВП ще мають місце факти не досить чіткої і продуманої організації праці робочих місць. Як показують фотографії трудового дня, в цехах та на виробничих дільницях ряду учбово-виробничих підприємств робітники змушені чимало часу витрачати на одержання матеріалів та інструменту. Внаслідок порушення графіків профілактичних ремонтів обладнання ще мають місце простой подекуди і на швейних УВП.

Обов'язок керівників УВП та громадських організацій — дбати про те, щоб боротьба за зразкову організацію робочих місць гармонійно поєднувалася з вихованням комуністичного ставлення до праці, щоб у кожному виробничому колективі було створено моральний клімат для ініціативної роботи, ударного змагання за успішне завершення завдань третього року п'ятирічки.

З винятковою теплотою і гостинністю зустріла індійська столиця Генерального секретаря ЦК КПРС, члена Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, який прибув в Індію з офіційним дружнім візитом.

НА ГОСТИННІЙ
ІНДІЙСЬКІЙ ЗЕМЛІ

Десятки тисяч чоловік гаряче вітали посланця країни Великого Жовтня на всьому протязі 17-кілометрового шляху від аеропорту Палам до президентського палацу «Раштрапати Бхаван». Спеціально до приїзду товариша Л. І. Брежнєва було споруджено більш як п'ятсот арок, прикрашених гірляндами живих квітів. На незліченних транспарантах мовами хінді, російською, англійською написали: «Вітаємо полум'яного борця за мир, широго друга індійського народу!», «Хай живе індійсько-радянська дружба!», «Зміцнювати узи співробітництва з дружнім радянським народом!». Всюди портрети Л. І. Брежнєва.

Робітники, службовці, селяни, студенти прийшли зустрічати Генерального секретаря ЦК КПРС. Багато з них спеціально приїхали з сусідніх штатів Уттар-Прадеш, Харіана, Раджастан, Пенджаб. «Я приїхав здалеку, щоб сказати традиційне індійське «намасте» радянському керівникові», — говорить нам сикх у білій чалмі. Групріт Сінгх, так звуть його, робітник. Часто бував у Делі і раніше. «Але я ніколи не бачив, щоб Делі був таким прекрасним, як у ці дні. І справді, для нас, індійців, — це свято, свято зустрічі з великим і ширим другом».

Вся індійська преса вітає візит Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва. Цій видатній події газети присвячують спеціальні додатки.

(ТАРС)

ПРАВОФЛАНГОВІ

Привітні, усміхнені обличчя, меткі руки та зосереджені погляди. — такими постають трудівниці Херсонського учбово-виробничого підприємства, коли знайоміться з ними на робочому місці. Як і в кожному колективі, на підприємстві багато молоді, що чудово опанувала фахом швей-мотористок і тепер на рівних змагається з ветеранами.

Олександра Гринчина і Марія Гросс прийшли працювати на підприємство в 1970 році і з перших днів роботи показали себе сумлінними, наполегливими трудівницями.

— Нам, — усміхаючись, говорять Марія, — пощастило. Ми хоч і трудимося в різних виробничих бригадах, але на одній швейній машині.

Як і їх бригади, швейниці Олександра Гринчина та Марія Гросс вже давно змагаються між собою. Їх часто можна побачити разом. Трудівниці щедро діляться набутим досвідом роботи.

Розпочинаючи третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки, О. Гринчина та М. Гросс взяли соціальні зобов'язання: змінити завдання щодня виконувати не менш як на 110 процентів і видавати продукцію високої якості. Показники їх роботи свідчать про те, що сво-

го слова сумлінні трудівниці з честю дотримують. Адже чим вищими будуть наші особисті трудові показники, говорять вони, тим вищими стануть досягнення бригад.

На рік пізніше прийшла на підприємство Тетяна Самодіна. Добре опанувавши швейною справою в групі виробничого навчання, Тетяна одержала робітничу путівку і тепер ударно працює швеєю. Щоденно вона виконує норми виробітку на 120—130 процентів. Роботу на підприємстві дівчина успішно поєднує з навчанням у вечірній школі робітничої молоді, а також бере участь у гуртках художньої самодіяльності обласного Будинку культури.

Знайшла своє місце в колективі УВП і Люба Горковець. Понаїхавши з батьками на Херсонщину, вона не сподівалась, що всі її життєві плани можуть полататися... Ліхо підкралося несподівано. Після перенесеного грипу Люба втратила слух і в 14 років була змушена розпочинати життя задово. Першим кроком було вивчення миміки і вступ до школи-інтернату глухих дітей. А через два роки виробниче навчання на Херсонському УВП, де її наставником стала інструктор Валентина

Іванівна Бойко. Всі колишні учениці згадують її добрим словом. Валентина Іванівна своїх вихованців завжди оточує увагою, виникає в їх душевний світ, щедро передає свої знання і досвід, навчає сміливіше розв'язувати будь-які виробничі завдання, не губитися в скрутих обставинах.

Здібна дівчина успішно освоїла всі операції пошиття і нині працює швеєю-мотористкою, виконуючи виробничі завдання на 130 процентів. Невтомна, працелюбна, вона не обмежується тільки підприємством, а й навчається в 13 класі школи робітничої молоді, цікавиться художньою і технічною літературою. Вона добре знає, що тільки різноманітні інтереси, глибокі знання, допоможуть зробити життя змістовним і цікавим.

На підприємстві серед молоді таких багато і ними по праву пишається колектив. Це — М. Ямаєва, Л. Кравченко, які приїхали з Башкирії та багато інших.

Слід віддати належне також дружній атмосфері в колективі, чуйному ставленню з боку майстрів і активістів підприємства, насамперед Р. Ф. Лаврухіної, З. М. Фомичової, В. М. Таран, В. І. Бойко, які в свій час були ученицями і розуміють, як багато в житті молоді людини важить довіря, увага і підтримка на початку трудового життя. І молодь не підводить, працює ударно.

Ф. САВЕНКО.



Двадцять років тому Марія Семенівна Пономаренко прийшла на Миколаївське УВП. Нині вона очолює пресувальну дільницю. М. Пономаренко зуміла не тільки згуртувати бригаду, а й вивести її в передові.

На знімку: М. С. Пономаренко за роботою.

Фото Ф. САВЕНКА.

ОВГОВОРЮЄМО ПЛАНИ НА 1974

В третьому, вирішальному році п'ятирічки колектив Донецького УВП успішно втілює в життя комплексний план соціального розвитку підприємства. Поліпшується якість вироблюваної продукції, впроваджується нова техніка, удосконалюється технологія.

За 10 місяців цього року вироблено понад план готової продукції більше ніж на 170 тисяч карбованців, значно підвищилась продуктивність праці.

За досягнуті успіхи в соціалістичному змаганні серед підприємств УТОГ республіки, нашому УВП було присуджено третє місце за III квартал.

Зваживши свої можливості, трудівники підприємства вирішили взяти зустрічний план на 1974 рік, зобов'язалися підвищити план 1974 року, проти плану 1973 року на 104,9 процента.

Для успішного виконання зустрічного плану 1974 року, колективу УВП необхідно ввести в дію преси-автомати для пакування замість на якорі і ярма ПМЕ-111, що дозволить значно підвищити продуктивність праці, вивільнити 2 робітників, а також преси-автомат для штампування скоб накладки магнітних пускатів.

Намічені заходи дозволять колективу Донецького учбово-виробничого підприємства успішно виконати зустрічний план і вийти в 1974 році по головних техніко-економічних показниках на рівень завершального року дев'ятої п'ятирічки.

Б. ТУРКІН.



У минулому році Марія Каргіна на відмінно закінчила Сімферопольську спецшколу-інтернат для глухих і того ж року поступила в групу виробничого навчання на УВП. Через рік Марії було присвоєно другий розряд швей-мотористки, але вона вже виконує пошиття четвертого розряду і випускає високоякісну продукцію.

На знімку: Марія Каргіна.

Фото А. ШУСТА.

ОРДЕН МАЙСТРОВІ

У кожної людини — своя мрія, та шлях до здійснення її один: через наполегливу працю. Іван Васильович Тищенко був переконаний у цьому ще задовго до того, як 24-річним хлопцем облюбував собі нелегку, але почесну працю дояра. На той час за плечима був уже десятирічний досвід роботи в колгоспі.

В Миколаївському відділенні Черкаської обласної дослідної сільськогосподарської станції Іван Семенович — шанована людина, тваринник, який користується особливим авторитетом серед односельчан і товаришів по роботі. Та й не тільки тут. Ім'я передового дояра часто згадується в районній і обласних газетах. Його досвід вивчають не тільки молоді тваринники, але й ті, за плечима яких вже солідний стаж роботи на фермі.

По ударному працює член УТОГ І. С. Тищенко у дев'ятій п'ятирічці. Добившись високих успіхів у праці в 1971 році, він поставив перед собою завдання: вже наступного року вийти в число перших. І слова свого дотримав — став переможцем у соціалістичному змаганні тваринників Смілянського району, надавши від кожної корови (із закріпленою за ним групою) по 3 тисячі 200 кілограмів молока. Тоді ж йому було присвоєно звання «Майстер — золоті руки».

У третьому, вирішальному році п'ятирічки «Майстер — золоті руки» прийняв виклик на змагання знатної доярки Черкащини, Героя Соціалістичної Праці В. М. Левчик і зобов'язався перевершити раніше взятий рубіж по надоях молока. І знову — перемога! Вже сьогодні можна сказати, що до кінця поточного року Іван Васильович Тищенко надійде від кожної корови із закріпленою за ним групою, не менше як по 3500 кілограмів молока.

Партія і уряд високо оцінили здобутки глухого трудівника: нещодавно Указом Президії Верховної Ради СРСР його нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

У відповідь на високу урядову нагороду Іван Васильович зобов'язався до кінця п'ятирічки довести річні надой молока від кожної корови у своїй групі до чотирьох тисяч кілограмів.

Керуючий Миколаївським відділенням дослідного господарства М. С. Мовчан говорить, що така мрія Івана Васильовича цілком реальна, здійснення. Сумлінності йому не позичати і досвід багатий — 20 років віддав дояр праці на фермі.

Г. КУЗУБ,
голова Черкаського облвідділу УТОГ.

Хоч специфіка роботи заготівельної та складальної бригад Бродівського УВП різна, але їх ватажків Михайла Будзяка та Петра Левчука часто можна бачити разом. То вони спільно розробляють якість нововведень, то розв'язують назріле виробниче питання, щоб випустити добротні більярди і меблі.

На фото: П. Левчук (ліворуч) і М. Будзяк.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ДОБРА ВДАЧА

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ років тому прийшов Віктор Григорович на Київське УВП-3. З того часу не було дня, щоб він своєму колективу рідного підприємства.

Ветеран підприємства ось уже не перший рік працює на складально-друкарській дільниці, колектив якої один з передових на УВП. Двічі в цьому році він завойовував 1 місце у соціалістичному змаганні серед дільниць і виборив перехідний вимпел. А це, зрозуміло, багато до чого зобов'язує І, перш за все, вимагає відмінної праці і особистого внеску в спільну справу. В. Г. Рибачук говорить:

— Своєю вміттю, набутою професією друкаря, відповідальним ставленням до праці, всім своїм сьогоднішнім життям я зобов'язаний товаришам по роботі. І це не просто красиві слова. Адже й справді, працюючи поруч з справжніми друзями, ми намагаємося запозичити від них все те хороше, чим славна людина, рівняється на них. Мені скоро виповниться півстоліття, але й досі я пам'ятаю тих, хто учив мене. А тому зараз, глибоко усвідомлюючи, можу сказати, що колектив — основа формування людини, її світогляду, найперший вихователь.

Віктор Григорович майстер високої кваліфікації, він має IV розряд, але постійно підвищує свою майстерність. Одним з перших

освоїв декілька суміжних професій. І зараз може в разі потреби замінити працівника дільниці на будь-якому виробничому процесі. Вже стало традицією на дільниці: «Навчився сам — навчи іншого». Дбайливо ставиться Віктор Григорович до своїх колишніх учнів. Навіть зараз до нього звертаються за порадою ті, кому він колись допоміг опанувати професію. Це ударники комуністичної праці Т. Клочкова, В. Коржук, Т. Мелехова. Вони майстри своєї справи.

Робочу зміну Віктор Григорович розпочинає з уважного огляду друкарської машини ПС-5. Машина нова, незнайома для більшості трудівників. Саме тому й довірили працювати на ній ветерану праці. Працювати на ПС-5 складно. Відрегулювавши точність лінійника, Віктор Григорович починає працювати. Швидко, точно, вивіреними рухами подає папір, слідує, щоб аркуш ліг рівно. Здається нескладна робота. Але якої уваги, зібраності потребує вона від трудівника. Дивись на руки робітника і мимоволі милуєшся їх вправністю.

Старший майстер складально-друкарської дільниці, секретар партійної організації УВП-3 О. Б. Лещинська розповідає:

— Доброї вдачі цей чоловік. За це весь колектив цінує і поважає його. Судить самі. Не встиг він сам навчитися працювати на новій ма-

шині, як вже навчив інших. Ось і маємо тепер заміну. Добре освоїли машину з допомогою Віктора Григоровича В. Коржук, Т. Третяк, Л. Леонова. Людина вдумлива, він може самостійно усунути незначні пошкодження в роботі друкарської машини, досконало оволодів її технологією.

Зразковий виробничник, Віктор Григорович в той же час бере активну участь у громадському житті учбово-виробничого підприємства. Як громадський інспектор по технічній безпеці й член виробничої комісії, робітник кожного ранку присіплює озирає кожний автомат, перевіряє порядок на дільниці, слідує за дисципліною. І скрутно приходить тим, хто запізниться на роботу бодай на 1—2 хвилини. Тут вже Віктор Григорович — лагідна і спокійна людина, з усією суворістю питає у порушника. І можна бути впевненим, що другого випадку порушення вже не буде.

Ветеран виробництва, ударник комуністичної праці систематично виконує норму виробітку на 140 процентів. Продукція, що виходить з його рук, завжди відмінної якості.

Ударними темпами працює Віктор Григорович Рибачук в третьому, вирішальному році п'ятирічки. Успішно справляється з особистими соціалістичними зобов'язаннями. На трудовому календарі передовика виробництва — березень 1974 року.

Т. НИКАНОВА.

ЛЯЛЬКОВИЙ ТЕАТР У ШКОЛІ

Усе почалося з гуртка «Вмілі руки», яким керувала Йолана Карлівна Кевер. Забавляючись, діти виготовляли зразки одягу, ляльки, звірів. Все це вони робили з різного матеріалу, в тому числі з глини та соломи.

Якось до класу, де йшло заняття, завітала вчителька Емілія Юрїївна Ковтюх. Виготовлені дітьми ляльки сподобалися їй. Вона взяла одну з них, повертіла в руці і захоплена сказала:

— Ви тільки погляньте! Та вони ж у вас наче живі, якщо їх повертати в руці.

Емілія Юрїївна ще трохи поговорила, а потім запропонувала:

— Давайте створимо в школі ляльковий театр. Для дітей це буде дуже цікаво.

Її пропозицію гаряче підхопили учні та педагоги. В школі закінчилася гаряча робота, особливо серед гуртківців «Вмілі руки».

Емілія Юрїївна намотувала на палець папір, потім наліплювала зверху шар пластиліну — за нею кожен рух повторювали діти і на очах у кожного з них поступово окреслювалась голова ляльки... Діяльна підготовка йшла і серед акторів. Вони розучували ролі, проводили репетиції. Потім вчитель Юрїй Юрїйович Угрин виготовив сцену.

І ось у класі технічних засобів зібралася вся школа, прийшли деякі батьки. Відкрилася завіса і на сцені з'явилася постать діда. Він посадив ріпку, а потім дбайливо доглядав її. Збоку ведучий пояс-



нював мімікою та жестами події на сцені.

Так розпочалася перша вистава лялькового театру Ужгородської спецшколи-інтернату. «Ріпка» сподобалася всім: і малю, і дорослим.

Діти зацікавилися ляльковим театром. Бажаючи брати участь у роботі театру було дуже багато, а ролей мало. Але щоб не згасити вогник у душі дітей, Емілія Юрїївна ввела дублерів, які виступали у виставах по черзі.

Минув деякий час і шкільний театр показав учням нові вистави: «Білосніжка і семеро гномів», «Червона шапочка». Своєю мистецьку творчість учні показали також глядачам Ужгорода в обласному Будинку культури УТОГ.

Нинішнього літа Е. Ю. Ковтюх пішла на заслужений відпочинок, але вогник, запалений нею, горить, яскравіє. Вчителька Ольга Людві-

гівна Маслей разом з юними аматорами сцени готує нову виставу «Як поросятко врятувало своє життя». О. Л. Маслей розповідає:

— Діти з великим інтересом беруть участь у роботі театру та в підготовці нової вистави. Ляльковий театр прищеплює їм естетичний смак, збагачує словниковий запас. Бачачи персонажів тієї чи іншої казки, діти пригадують слова. Крім цього, театр розвиває в них любов до участі в роботі гуртків художньої самодіяльності.

...Художники малюють декорації, актори розучують нові ролі. Всі стараються, адже незабаром прем'єра нової вистави.

А. ШУГАЙ,

На фото: сцена з вистави «Лисича і Журавель» лялькового театру Ужгородської спецшколи-інтернату.

Фото І. ГОРОЩАКА.

У НАШИХ БІЛОРУСЬКИХ ДРУЗІВ

ТРУДОВА АКТИВНІСТЬ

Важливим засобом підвищення продуктивності праці і суспільно-політичної активності трудового колективу та мобілізації його на дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки є колективний договір.

Укладений місцевкомом профспілкової організації з адміністрацією, цей документ став законом трудового життя колективу.

Велика робота по забезпеченню виконання колективного договору проведена в третьому році п'ятирічки адміністрацією і профспілковою організацією Барановичського УВП БілТОГ.

Головна увага приділяється організації соціалістичного змагання і мобілізації колективу на дострокове виконання дев'ятої п'ятирічки. Змагання в колективі проходять під девізом: «Третьому, вирішальному — ударний фініш!».

За дев'ять місяців на підприємстві виготовлено продукції в рахунок понадпланового мільярда на суму 60 тисяч карбованців.

Адміністрація, партійна і профспілкова організації проводять змагання взуттєвиків і швейників за звання «Кращий за професією». Підсумки таких змагань підбиваються щоквартально. Переможцями стають робітники, які досягли високої продуктивності праці, якісного виконання роботи, які беруть активну участь в громадському житті і успішно передають свій трудовий досвід товаришам по роботі.

Високих виробничих успіхів досягли швеї Е. М. Белькевич, Т. І. Жданович, Т. Ф. Жегалик, О. А. Тихомирова і взуттєвики Д. О. Ковальчук, А. П. Коктиш, В. А. Шокаліда, В. І. Тарабаш та інші. Вони достроково виконали плани третього року п'ятирічки.

На підприємстві кожний другий — ударник комуністичної праці. З метою успішного виконання колективного договору і соціалістичних зобов'язань, на підприємстві організовано соціалістичне змагання між цехами і бригадами. Переможцям присвоюється звання «Краща зміна», або «Краща бригада». Проводяться конкурси «Краща молода швея». У цьому огляді високих успіхів добилися комсомолки Г. Голович, В. Мелешко, Р. Шаматуйська.

Великого розвитку набрав рух за економією сировини і енергії. З початку п'ятирічки на підприємстві зекономлено понад 1000 метрів тканин, 120 тисяч дециметрів шкірматеріалів та іншої сировини. Тільки в цьому році понад план виготовлено більше 250 пар взуття, освоєно виробництво п'яти нових моделей і двох швейних виробів.

Завдяки багатьом нововведенням на підприємстві продовжує зростати продуктивність праці. Так, заміна технологічного процесу обробки підковдр дозволила підвищити продуктивність праці і поліпшити якість виробів.

На підприємстві з початку п'ятирічки запроваджено 30 рацпропозицій. Пошуки новаторів Б. Карапетова, М. Хомича, С. Жегаліна, М. Барберича, скеровані на поліпшення роботи виробничого устаткування, техніки безпеки виробництва, поліпшення якості і збільшення випуску продукції.

Виготовлення раціоналізаторами круга з абразивного полотна і кардолиту повинно дати 646 карбованців економії. А верстат для формування п'ят взуття з підігрівом і допоміжними засобами дає економічний ефект майже на 1000 карбованців.

На підприємстві ведеться будівництво нового виробничого корпусу. А згідно з планом оздоровчих заходів проводяться регулярні профілактичні огляди, відбуваються лекції і бесіди на санітарно-гігієнічні і побутові теми. Велика робота проведена з метою поліпшення культурно-побутових умов, обслуговування робітників і членів їх сімей.

Для поліпшення культури праці реконструйована вентиляція, встановлені додаткові світильники, переобладнані робочі місця. В швейному цеху встановлено 22 нових машини.

Завершуючи третій, вирішальний рік п'ятирічки, на підприємстві ведеться робота по перевірці і підготовці нового колективного договору на 1974 рік. До цього залучається широкий профспілковий актив.

І. МАЛАШУК.

Вперше ми зустрілися після концерту. Рухи його рук і всього тіла, здавалося, повторювали то плавність, то стрімкість танцю, який я щойно бачив на сцені. Тоді мимоволі подумав: легкість і краса рухів Миколи Осипчука — від природи. Коли ж сказав йому про це, молодий танцюрист і майстер пантоміми не у всьому згодився зі мною.

— Пластика рухів — це не тільки від природи, а й безпосередній вплив професії, — сказав він. І, щоб довести свою думку, тут же продемонстрував кілька звичних для кожного швейника віртуозних жестів, що зображали окремі елементи виконання виробничих операцій.

Остаточно я переконався в цьому, коли зустрівся з ним вдруге, в цеху, за робочим місцем. Як викликають захоплення його концертні номери, так не залишає байдужим і його виробничі майстерності.

— Чим завзятіше працюю, тим майстерніше танцюю, — посміхаючись, каже Микола Осипчук.

На Сімферопольському УВП цей сучерявий хлопчина з'явився зовсім недавно, в 1971 році. З перших же днів товариші по роботі помітили його найкращі риси — трацелюбність, кмітливість, сумлінність, товариськість у стосунках з колегами і, звичайно, любов до ганцю і пантоміми. Хоч в нього вже був досвід роботи майстром

по пошиттю верхнього одягу в Ровенському ательє індпошиву, однак, дечому довелося повчитись. Адже на УВП зовсім інший профіль роботи, воно випускає іншу продукцію. Та зжитися з колективом для юнака не становило особливих труднощів. Микола швидко освоїв всі операції по пошиттю спецодягу. І перевиконувати змінні завдання на 30—40 процентів незабаром стало для нього повсякденною нормою.

Коли на УВП прийшли нові, швидкохідні швейні машини 252-го класу, одним з перших почав освоювати їх Микола Осипчук. За що б не брався хлопець, у всьому відчувається прагнення виконати доручене з усією відповідальністю, на совість.

Змінний майстер Людмила Сергіївна Чернявська, в комсомольсько-молодіжній бригаді якої працює Микола, розповідає:

— Наша бригада бореться за звання «Колектив комуністичної праці», і тому всі ми прагнемо, щоб передовий досвід кращих швейників став надбанням усіх членів колективу. При підведенні підсумків виконання особистих соціалістичних зобов'язань робітників ми обов'язково враховуємо: скільки товаришам передав той чи інший передовик виробництва свої прогресивні методи роботи, набутий досвід.

Микола Осипчук добре розуміє свої обов'язки як передовика. Про

це яскраво говорить і таке: рік то му на УВП прийшла Валентина Ткаленко. Допомогти їй освоїти нові машини одразу ж взявся Микола. Не минуло й трьох місяців, як дівчина вийшла на третій розряд, а незабаром вона вже стала виконувати планові завдання на 110—120 процентів.

Високі соціалістичні зобов'язання взяв колектив бригади на третій, вирішальний рік п'ятирічки: річне завдання по випуску спецодягу виконати до 18 грудня, довести здачу продукції ВТК з першого пред'явлення до 99,5 процента, навчити передових методів праці 10 молодих швей, не мати жодного порушення трудової дисципліни. Щоб виконати такі зобов'язання, треба працювати справді з вогником, дружно...

Напружений, заповнений до хвилини турботами й працею робочий день Миколи Осипчука. І не тільки тому, що цього вимагає від нього робочий ритм усього УВП. Бути завжди зібраним, вимогливим до себе, цінувати кожну хвилину життя — це найхарактерніші риси цілеспрямованої натури. А саме таким і є Микола. І тому після закінчення робочої зміни він поспішає то до школи робітничої молоді, де вчиться вже в 11-му класі, то в бібліотеку, то на релікцію в гурток художньої самодіяльності, або на концерт...

— Коли ж відпочиваєш? — цікавлюсь, захоплений такою працездатністю й ентузіазмом юнака.

— А я й не втомлююсь, — відповідає Микола, — хіба стомлює те, що полонить душу, що пристрасно любиш?

А. БАРТКО.



КУТОЧОК РАЦІОНАЛІЗАТОРА

Верстат для зачистки облою...

НА ДОНЕЦЬКОМУ УВП за пропозицією раціоналізатора Л. Н. Воловика виготовлений і впроваджений у виробництво верстат для зачистки облою і відпресованих із преспорошкі сорпсах електровимикачів.

До впровадження верстата зовнішні кромки корпусів вимикачів на Донецькому УВП захищалися вручну на нерухомому шліфувальному камені. Видалення облою із отворів під гвинти і шурупи производилось свердлуванням. Чистота збробки була низькою, виникав брак корпусів вимикачів, бо з'являлися сколи і тріщини.

Верстат (див. креслення) являє собою стіл із вмонтованими на ньому пристосуваннями для прошивки отворів і пристосуванням для зачистки зовнішніх кромки корпусу.

Пристосування для прошивки отворів виготовлено у вигляді зучного важільного преса. Нижня плита 18 преса нерухомо закріплена на кришці стола 11. До плити 18 прикріплені гніздова пластинка 16, колонки 19 і важільна стойка 2. Пластина 16 має гніздо 14 верхній упор 15 для забезпечення заданого положення деталі, яка збробляється в пресі. На колонки 19 з надітими на них циліндричними пружинами 12 насаджена рухома верхня плита 5 із втулками 1. На верхній плиті 5 закріплені пуансонотримувач 17 з пуансонами 13 хвостовик 3. Хвостовик 3 і стойка 2 шарнірно з'єднані важелем 4 з шуарною на вільному кінці. В гнізді 14 є отвори для проходження кінців пуансонів 13.

Корпус 8 вимикача із зачищеними зовнішніми кромками вставляють в гніздо 14 і натиском на

рукоятку важеля 4 опускають плиту 5 з пуансонами 13. Видалення облою із обох отворів 6 під шурупи і з двох отворів 7 під гвинти нерухомих контактів відбувається при прошивці цих отворів пуансонами 13, що опускаються. Після натиску вниз до відкасу, рукоятку важеля 4 відпускають, а пружини 12 повертають плиту 5 з пуансонами 13 в початкове (верхнє) положення. Оброблений корпус 8 вимикача виймають із гнізда 14. Потім процес повторюється.

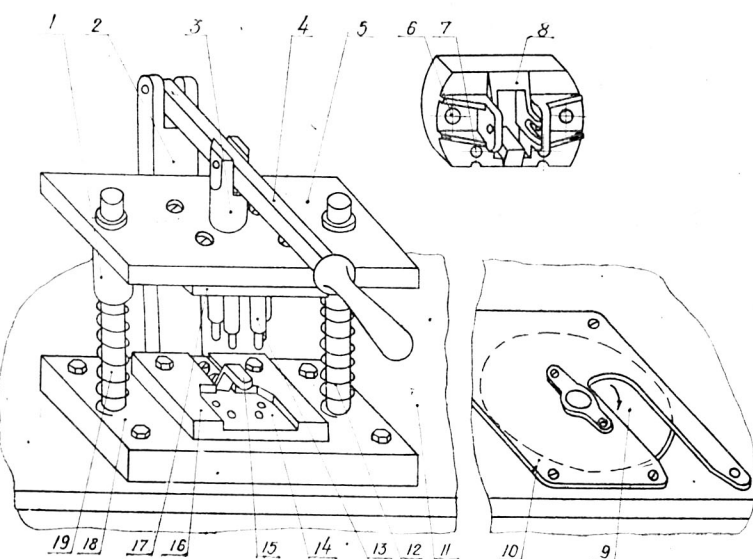
Пристосування для зачистки зовнішніх кромки корпусу вимикача являє собою плоский шліфувальний круг 9, який обертається в

круглому отворі кришки стола 11, що знаходиться на валу електродвигуна вертикально встановленого під кришкою стола. Шліфувальний круг 9 закритий зверху пластинкою 10 з вирізним в ній гніздом для деталі, що обробляється.

Зачистка кромки проводиться легким натиском зверху на деталь, яка знаходиться в гнізді пластинки 10 на крузі 9, що обертається.

Впровадження верстата дозволило значно поліпшити якість виробів, полегшити умови праці робітників і підвищити їх продуктивність.

М. А. БЕЛЮГА,
інженер.



Ударно трудиться в ці дні набирач скломаси Львівського УВП-2 Тадей Маркіянович Желковський. Як і весь колектив підприємства, він докладає всіх зусиль, щоб достроково завершити виробничий план третього, вирішального року п'ятирічки.

На фото: ударник комуністичної праці Т. М. Желковський. Свої виробничі норми він виконує на 120 процентів.

Фото І. ХУТОРЯНСЬКОГО.

ЛИСТИ З УВП

ДЖЕРЕЛА УСПІХУ*



Поруч із створенням необхідних виробничих умов для високопродуктивної праці, на Ужгородському УВП-2 з перших днів третього року дев'ятої п'ятирічки подбали про поліпшення організації соціалістичного змагання між трудівниками, між виробничими колективами та змінами.

Прийшовши вранці на зміну, швей поодинокі, а то й по кілька чоловік, збираються біля таблиці виконання норм виробітку, що висить на стіні. Кожна з них дізнається про те, як вона попрацювала вчора. Хто сьогодні попереду, а хто відстає.

Щотижня в цеху підприємства з'являється «Блискавка». Її матеріали розповідають про переможців змагання за останню п'ятиденку, критикують відстаючих.

У нинішньому році на УВП-2 більш оперативно — за кожен місяць — підбивають підсумки змагання між виробничими колективами та змінами. Про результати праці того чи іншого колективу оголошують на зборах, урочисто вишановують переможців, виявляють причини, що стримують випуск продукції.

На Ужгородському УВП-2 немає робітників, які б не виконували норм виробітку. Але якщо в когось станеться зрив, то байдуже мимо цього тут не проходять. Майстер та друзі по роботі неодмінно в'яснять в чому справа? Якщо потрібно, то й допоможуть.

Велику роботу по вихованню молоді подають майстрам виробничих дільниць ветерани праці: Іло-

* Початок див. «Наше життя» від 24 листопада ц. р.

на Орос, Маргарита Томей, Агнеса Крачкович, Марія Русин та інші. В них завжди знайдеться тепле слово і доброзичлива порада молодим, а якщо вимагає справа то й суворя вимогливість.

Добре налагоджене на підприємстві економічне навчання трудівників. Пропагандисти гуртків ст. економіст В. І. Белов та головний інженер В. Г. Янчук свої лекції тісно пов'язують з практикою виробництва УВП-2.

Гласність і дієвість соціалістичного змагання швейників, мобілізуюча і виховна робота у колективі дали добрі виробничі результати. Всі робітники підприємства не тільки виконують, а й значно перевиконують норми виробітку.

Зразки високопродуктивної праці показують Є. Касинець, Л. Соболева, І. Фабрицій, М. Андрійчук, Л. Синнієць та багато інших. На підприємстві 39 швейників уже давно завершили виконання особистого річного завдання п'ятирічки. А такі трудівники як закрійники О. Русин, і А. Гомонай, швей К. Пирожук та Г. Турянська видають продукцію в рахунок 1975 року.

У ці дні трудівники Ужгородського УВП-2 ще ширше розгортають соціалістичне змагання, щоб не тільки виконати, а й перевиконати взяті соціалістичні зобов'язання по випуску продукції і створити необхідний запас міцності для дострокового завершення п'ятирічки в цілому.

Б. ПЕТРЕНКО.

На фото: комсомолка Василина Столець (ліворуч) вчилася професії швачки у Калини Пирожук — «Майстра — золоті руки», відмінниці соціалістичного змагання УРСР. І тепер, працюючи самостійно, дівчина часто приносить свої вироби на суд вчителя.

Фото З. ГРЕШКУЛИЧА.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Успішно несе трудову вахту третього, вирішального року п'ятирічки колектив Київського дослідного підприємства.

За 10 місяців поточного року випущено понад план продукції на 182 тисячі карбованців. Крім цього, до кінця року трудівники зобов'язалися випустити понадпланової продукції на суму 200 тисяч карбованців.

Значний внесок у спільну справу вносять ударники комуністичної праці, передовики виробництва. Зростають на підприємстві ряди чудових майстрів своєї справи. Слюсар-ремонтник А. І. Сич, наладчик В. О. Бриженко, шліфувальник І. К. Комар та багато інших,

що працюють нині в рахунок 1974 року.

Кожен з членів колективу дбає про підвищення продуктивності праці, випускає для цього додаткові резерви. Раціоналізаторами дослідного підприємства тільки за 10 місяців цього року розроблено і впроваджено у виробництво нововведення, які дали економічний ефект 28 тисяч карбованців.

Т. МАЙСТРЕНКО.



П'ятниця, 30 листопада 1973 р.

ПЕДАГОГІЧНА

СКАРБНИЦЯ

НОВІ програми і новий навчальний план для спеціальних шкіл-інтернатів передбачають подальше підвищення рівня і якості підготовки глухих дітей. Вирішальна роль у цьому належить майстерності педагогів.

Мабуть, кожний педагогічний колектив замислюється над шляхами підвищення майстерності вчителя, покращення якості уроку. Ми переконались, що самоосвіта вчителя, вивчення і узагальнення кращого педагогічного досвіду, педагогічні читання й організація методичного кабінету при школі, мають велике значення для піднесення всієї навчально-виховної роботи.

Вже кілька років ми працюємо над самоосвітою за новими програмами і поступово склався певний досвід в цьому питанні. Суть його в тому, що з року в рік педагоги нашої школи збирають різні матеріали, що стосуються питань навчання і виховання учнів.

Для цього в методичному кабінеті школи, на стенді «Педагогічна скарбниця», кожен вчитель має папку в якій збирає такі матеріали: конспекти проробленої літератури, картотеку прочитаних статей, реферати з досвіду роботи, конспекти відкритих уроків і заняття, вирізки з газет з питань навчання і виховання тощо.

Один раз на рік кожен педагог звітує про свою самоосвіту на пе-

раді, виробничій нараді, методоб'єднанні чи партійних зборах, або в індивідуальній бесіді. Цінність цього способу роботи в тому, що це змушує кожного вчителя систематично підвищувати свій фаховий рівень, а один раз опрацьований ним матеріал можна використати кілька разів — при підготовці до уроків, для виступу на засіданні методоб'єднання, семінарі, для поради колегам, учням і для звіту про виконану роботу.

Самостійна робота вчителя над підвищенням своїх знань приносить користь в його практичній роботі. Секретом успіху кращих педагогів школи В. С. Редченко, М. В. Дудинець, Н. С. Шевчук є те, що кожен з них багато працює над собою, підвищує свої знання.

Ми переконались, що велике значення має узагальнення свого власного досвіду роботи. Ось чому кожен педагог працює над однією темою протягом року або кількох років за власним вибором. Кращі реферати читаються перед всім колективом один раз на рік, на педагогічних читаннях, які проводяться під час весняних канікул. Потім ці реферати друкуємо в шкільному збірнику «Промінь». В методичному кабінеті вже зберігаються такі збірники, починаючи з 1968 року.

Ознайомлення з кращим досвідом роботи наших учителів проходить через методоб'єднання. Ди-

рекція школи разом з членами методоб'єднань відвідує уроки і заняття кращих учителів, аналізує й узагальнює досвід їх роботи, а потім знайомить колектив з цікавими знахідками. Протягом кількох років уже вивчено і узагальнено досвід таких учителів: В. С. Редченко, Е. Ю. Ковтюх, М. В. Дудинець та інших.

Велике значення для покращення всієї роботи школи має організація методичного кабінету. Завдання полягає в тому, щоб зібрати матеріали потрібні в повсякденній роботі вчителя по підготовці до уроку.

Кілька років наш колектив працював над збиранням потрібних матеріалів. Тепер вихователь може знайти альбом чи монтаж для бесіди з учнями, книжки-малюнки для позакласного читання, макети казок, ігри, картотеку по матеріалах з журналів для роботи над рефератом.

Ще більше матеріалів для вчителя. Тут і картки для самостійних робіт з математики для 5—8 класів, і альбом по матеріалах читання, і зразки робіт з предметно-практичної діяльності, плани, вирізки цікавих статей, методичні листи та інші. Все це дає позитивні наслідки в навчально-виховній роботі, збагачує кожного з членів педагогічного колективу, допомагає якісніше виконувати програмні вимоги, що стоять перед школою для глухих дітей.

В. ШИБИЦЬКА,
заступник директора Ужгородської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

НОВІ ФІЛЬМИ З СУБТИТРАМИ

„САДЖАНЦІ“



Імена сценариста Суліко Женті і режисера Резо Чхеїдзе добре відомі глядачам з фільму «Батько солдата».

У новій роботі автори картини розвивають ту ж тему.

Старий колгоспник, дід Лука, так само, як і колись Георгій Махарашвілі, вирушив у подорож, зустрічався з різними людьми, став свідком багатьох подій, які відбуваються на цей раз у 70-ті роки.

Хмарний день, голі дерева з почорнілими гілками, у двері мавчки сидять дід Лука, його дружина, невістка і літні селяни-сусіди. Всі засмучені надзвичайною подією: загинули багаторічні дерева цінного сорту груш «Хечечурі», який

рідко зустрічається в нашій ділі. Старий Лука приймає рішення некинути дім, в якому прожив усе життя, і вирушає зі своїм онуком Кахою на пошуки саджанців цього сорту. Метушливе, зворушливе прощання з родиною, а попереду довга дорога і зустрічі з цікавими людьми...

На VII Московському міжнародному кінофестивалі актора Рамза Чхиквадзе, який створив образ діда Луки, було удостоєно приза за краще виконання чоловічої ролі. В інших ролях — актори: М. Месхі, М. Корелі, С. Такайшвілі, З. Боцвадзе.

Виробництво — кіностудія «Грузія-фільм».

ВИРУЧИЛА ІНША КОМАНДА

Рада Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського багато уваги приділяє молоді. З цією метою в нинішньому році вже проведено вечори «Нумо, дівчата!» і «Нумо, хлопці!». Ця форма відпочинку захоплює молодь, залучаючи до участі в них нових відвідувачів. Такі вечори передбачено організовувати й надалі.

А ось клуб веселих і кмітливих вже давно увійшов у практику нашої роботи і не втратив інтересу серед відвідувачів Палацу культури. Планом роботи на минулу неділю було передбачено його виступ. Протягом місяця велася під-

готовоча робота, до виступу готувалися команди студентів Київського технікуму легкої промисловості і колективу учбово-виробничого підприємства № 1.

Першою прибула команда студентів, а ось другої ми ніяк не могли дочекатися. Нарешті прийшла Олена Довгань з команди Київського УВП-1 і сказала, що всі інші, хто мав виступати у той вечір, захворіли.

Важко повірити, що вся команда так раптово занедужала... Щоб не зіпсувати відвідувачам настрої, ми все ж таки вирішили знайти вихід і покликали на допомогу

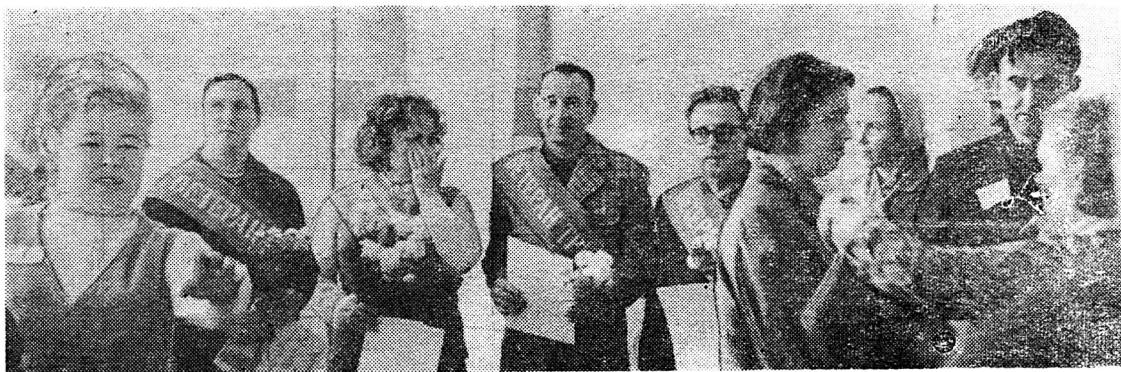
команду членів УТОГ Київського міськвідділу.

Клуб веселих і кмітливих відбувся вчасно. Гра проходила зі зміниним успіхом. Болілки палко підтримували учасників обох команд, але переможцями вийшла команда студентів у складі В. Сенина, З. Надточій, Л. Кашаріної, Г. Токія, Ю. Колоцей, Р. Хоріної, О. Москаленко та В. Ковальчук.

Вечір минав цікаво і весело. Сценарій KBK написала масовик Палацу культури Н. Косарева, вона ж і провела вечір. Переможцям було вручено приз-сувенір.

С. ГУБКІН,
директор Київського Палацу культури.

ВЕЧІР ТРУДОВОЇ СЛАВИ



«Праця — справа честі», «Честь і слава рукам трудівничим!», «В праці і тільки в праці велич людини!» Ці та інші гасла визначили тему чергового «Вогника», що відбувся на Одеському УВП-3.

У святково прибраному приміщенні за столиками сидять ветерани праці, що попрацювали на підприємстві понад 20 років, передовики виробництва. Вшанувати кадрових робітників зібралися кращі люди підприємства, гості з інших УВП Одеси, а також представники адміністрації, партійної, профспілкової та первинної організації УТОГ.

Заступник директора по навчально-виховній роботі Л. А. Киріка, відкриваючи «Вогник», привітала ветеранів виробництва і побажала їм міцного здоров'я, успіхів у праці та щастя в особистому житті.

Вітаючи ветеранів, директор УВП Р. О. Коган згадав перші роки після створення підприємства. Нині це спеціалізоване підприємство на якому працює понад 300 чоловік, продукція якого користується великим попитом у народному господарстві.

Продовжуючи думки директора, секретар парторганізації А. Євтушенко сказав:

— Сьогодні ми вшануємо перший загін ветеранів праці. Ви гордість нашого колективу, ваш труд — наочний приклад для молоді. Спасибі вам за доблесну працю!

Ветеранам виробництва були вручені грамоти, грошові премії, квіти. Плечі ветеранів оповито червоними стрічками з написом: «Ветеран праці». Олександр Козловський, що трудиться на УВП-3

26 років, від імені нагороджених сказав:

— Радісно усвідомлювати, що твою працю оцінено. Протягом двох-трьох десятиріч ми знаходимося в строю, вносимо свій трудовий вклад у спільну справу будівництва комунізму. Я починав з учня шевця і дійшов до токаря найвищого розряду. Спасибі партії, спасибі Радянській владі за турботу про нас, глухих.

Серед нагороджених інженер-диспетчер М. Горева, інструментальник З. Левіцький, робітники А. Положенко, В. Трифонова, Е. Ільєшенко, М. Копайгородська, Г. Білоус, Е. Дученко та інші. «Вогник» закінчився концертом силами художньої самодіяльності Будинку культури глухих.

Ю. ГЕР.

ЩОБ ПІДНЕСТИ ВОЙОВИТІСТЬ

Київський обласний відділ УТОГ провів огляд стіннівки преси учбово-виробничих підприємств, культзакладів та міжрайвідділів Товариства.

Огляд показав, що стіннівки значну увагу приділяють висвітленню виробничого життя колективів, показують життя і працю трудівників УВП, їх наполегливу боротьбу за дострокове виконання завдань п'ятирічки. Разом з цим стінна преса показує передовиків виробництва, роботу цехів і ділянок, а також недоліки, які ще мають місце. Стіннівки стали активними помічниками партійних організацій за піднесення продуктивності праці.

Стінна преса культосвітніх закладів популяризує форми і методи клубної роботи по комуністичному вихованню членів УТОГ. Життя та працю хліборобів висвітлюють газети міжрайвідділів.

Жюрі огляду особливо високо оцінило газету «Голос читача» — орган бібліотечної ради Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського (редактор — Марковська). Газета добре оформлена. Невеликі за розміром, але вагомі за змістом, замітки добре зазем'ятовуються. Стіннівка знайомить читачів з новинками радянської літератури, рекомендує книги, а також веде велику роботу по пропаганді знань серед читачів.

Високо оцінено також газету Київського дослідного підприємства «За комуністичну працю», що піднімає актуальні питання виробничого характеру, багато пише про роботу раціоналізаторів, про якість вироблюваної продукції, а також про організацію соціалістичного змагання в цехах та на ділянках. Газета добре оформлена, ілюстрована малюнками та фотографіями, особливо святкові номери.

Вміло оформлена і стіннівка

«За радянську культуру» (орган Білоцерківського міжрайвідділу, редактор С. Кириленко). На її шпальтах часто з'являються критичні замітки, карикатури, чого, на жаль, немає в інших газетах.

Змістовні матеріали відмічено також в газетах «За комуністичне виховання» (Київський Палац культури імені А. В. Луначарського), «Життя глухих» (Яготинський міжрайвідділ), «Передовик» (Київське УВП-1) та «Швейник» (Білоцерківське УВП).

Однак, жюрі огляду виявило і наявність серйозних недоліків. Стіннівки все ще вміщують замітки великого розміру, деякі написані нерозбірливим почерком, до того ж в них мало фактичного матеріалу. Деякі матеріали вміщені без підпису, немає рубрики «Після виступу газети», що знижує дійсність критичних матеріалів, ще не всі стінгазети приділяють належну увагу висвітленню соціалістичного змагання, не пишуть, як йде виконання взятих зобов'язань. Недостатньо приділяють увагу питанням побуту, виховній роботі, техніці безпеки.

Після закінчення огляду обласний відділ УТОГ провів одноденний семінар редакторів стіннівок. Запрошені на цей семінар журналісти провели детальний огляд роботи редколегій, дали практичні поради у висвітленні багатьох актуальних питань, щоб підняти бойовищість стіннівок у боротьбі за дострокове виконання плану, за високу якість продукції, та поліпшення виховної роботи серед членів нашого Товариства.

На закінчення семінару для редакторів стіннівок було прочитано змістовну лекцію про міжнародне становище з якою виступив лектор товариства «Знання» Н. Ф. Бичков.

Г. СЕРГІЄНКО.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський спуск, 18—20
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1025—5000. 73 р.